

Deň, keď čas plynul naopak

Vo vedeckom inštitúte v Nottinghamu vedci spolu s Prof. Abrahamom Festom oslavovali obrovský úspech. Skonstruovali po prvýkrát v ľudských dejinách perpetuum mobile. Stroj, ktorý tvorí viac energie ako spotrebuje, je revolučný nápad. Štrngali poháriky, koláče boli na stole, stroj fungoval na sto percent. Energia pretekala cez cievky okolo rotujúceho kovového valca. Stroj sa točil a vodiče nestíhali rastúcu energiu posielat' do elektrických spotrebičov. Energia rástla a valec sa točil ďalej. Vedci, už mierne spoločensky unavení, sa otočili. Blesky šľahali z ich, pred chvíľou ešte úplne bezpečného stroja. Vyšľahla vlna náboja, ozval sa výbuch až vedcov odhodilo.

Keď sa od omámenia vrátili k zdravému rozumu, našli čiernu miestnosť s dierami v strope s úplne zborenými okrajmi. Abraham vybehol zdesený von, kde uvidel nabúrané autá, vybité okná a ľudí v panike. Novinári boli už na mieste a ľudia mali množstvo otázok. Ale čo bolo najzaujímavejšie, že voda tiekla naopak. Fontány miesto toho, aby vodu vystrekovali, tak ju vťahovali, rieka pri meste tiekla opačným smerom, kohútiky na vodu nefungovali, lampy zhasli. Nejakým spôsobom mesiac a tma odchádzali preč, pričom slnečné svetlo sa vracalo naspäť na oblohu. Abraham pozrel na hodinky: „To je nemožné! Je predsa štvrt' na osem večer.“ Zrazu vybehol Abrahamov šéf, profesor Robert Culling na strechu nákladného auta a zahlásil:

„Ľudia, upokojte sa. Náš svet čelí novému problému. Náš stroj po jeho neovládateľnej samodeštrukcii otočil obiehanie planéty a zmenil mnoho zemských pravidiel. Čo je pre nás najviac nepochopiteľné je, že čas plyní naopak a momentálne nevieme, ako tento problém vyriešiť.“

Martin Polin, 9.A

TEMPUS FUGIT

Tik-tok... Tik-tok... Malá ručička si ľahko jazdila po ciferníku, zatiaľ čo sekundovka sa jedným kmitom pohla dopredu, druhým dozadu. V malej tmavej miestnosti sa stále ozýval neskutočne otravný zvuk starých plastových hodín a chrčiacej chladničky. Cez tmavé robustné závesy nepresvitalo žiadne svetlo, aj keď už nejaký ten lúčik prebehol, tmavé,

špinavé linoleum ho pohltilo. Po podlahe sa mihla krysa, ktorá si víťazne pochutnávala na svojich raňajkách; malom švábovi.

V posteli sa strácal malý muž, ktorý už na prvý pohľad vyzeral biedne. Pomaly a znechutene sa posadil a rozhorčene sa rozhladol po svojom príbytku. Postavil sa a podišiel k lepenkovému stolíku, kde mal niečo, čo vyzeralo ako varič na vodu. Z drezu vytiahol veľkú šálku a pustil vodu. Z vodovodného kohútika chvíľu vychádzal zvuk, akoby niekto púšťal rock 'n roll na starých, polorozpadnutých platniach zo 60. rokov a napokon sa von vydrala hrdzavá voda. Muž znechutene hodil šálku o zem a chystal sa ísť naspäť do svojho posteľného brlohu. Počkať. Šálka sa mala rozbiť, nie? Pozrel na zem, no šálka bola celá, i keď to bol lacný šmejd. Neveriacky ju zdvihol a hodil opäť na zem. Nič. Zdvihol a hodil o stenu. Na stene sa objavila ryha a po dopade šálky na zem zistil, že na nej zostal doslova nalepený kus omietky. Neveril vlastným očiam. Kopa handier neďaleko jeho lôžka začala vyzvárať. Skočil k nej a pozrel sa na displej. 36 neprijatých hovorov. Chlapík nahodil huncútsky úsmev, za ktorý sa mu nedarilo ukryť rozhorčenie a sklamanie zo samého seba. Zdvihol.

Po niekoľkosekundovom rozhovore rozťahol závesy a oslepilo ho svetlo. No pohľad, ktorý sa mu poskytol ho zamrazil až do špiku kostí. Z 12. poschodia výškovej budovy v Thajsku mal výhľad, na ktorý do konca svojho neistého života nezabudne. Južná aleja prekvitala chaosom. Niekoľkonásobná dopravná nehoda, mŕtve telá, nárek preživších. Na kedysi čistej pláži sa v tomto momente rozprestieral vrak dopravného lietadla. Smog, dym spolu s ohňom dofarbovali túto scenériu. Oranžové svetlo, ktoré svietilo na zem v ňom vzbudzovalo tie najtemnejšie obavy. Po rozhladnutí siahol na kopy handier, vybral rýchlo najčistejšie kusy oblečenia a vybehol pred svoj príbytok. Výťah nefungoval. Vo vzduchu bol cítiť charakteristický zápach unikajúceho plynu. Po schodoch sa pomaly plazil čierny dym. V tomto momente dostal muž obrovský nával strachu a paniky. Našťastie ako človek, ktorý je často vystavovaný týmto situáciám, dokázal tieto pocity potlačiť. Rýchlo bežal po schodoch dolu. Dorazil na 3. Poschodie, kde ho už ožarovali červené plamenné jazyky. Výťahová šachta bola otvorená. Nazrel cez ňu dole. Na dne tejto šachty sa povalovalo zhruba pol tony odpadkov od kusov oblečenia až po časti elektroniky. Nádech, výdych. Skočil. V inom prípade fatálny pád teraz stlmili odpadky a chlapík dopadol na bok. Tento dopad mu spôsobil bolesť, no adrenalín v jeho krvi tento cit prebíjal. Pozviechal sa a utekal von. Zorientoval sa a rýchlo bežal na sever. Počas svojho maratónskeho behu, ktorý zvládol s veľkou ťažkosťou ako tuhý fajčiar, si všímal okolie. Všade naokolo vládol chaos. Mŕtve torzá, rozbité výklady, autá

v plameňoch. V hlave sa mu naskytla otázka, prečo sa toto deje? Akoby všetko šlo naopak. Niektorý preživší sa uchýlili k rabovačkám, ničili a kradli všetko čo im prišlo pod ruky. Konečne dorazil do cieľa určenia. Veľká administratívna budova, postavená v modernom architektonickom štýle, kedysi vynikala, dnes ledva stála. Plne ozbrojená vojenská helikoptéra si ju zvolila ako miesto svojho núdzového pristátia, bohužiaľ, neúspešného. Cez rozbité dvere vošiel tackavou chôdzou dnu. Rozhliadol sa a zazrel postavu.

„Ahoj, konečne si tu... Veľakrát som ti volal, čo si nedvíhal?!“ Muž s pocitom nezodpovednosti mykol plecami. „Keďže si špičkový fyzik, jeden z najlepších, respektíve preživších v tejto krajine, budeme potrebovať aj tvoju pomoc. Totižto došlo k prepólovaniu Zeme.“ Muž na rozprávajúceho pozrel s údivom a čiastočným uspokojením, lebo sa potvrdila jeho hypotéza. „Konečne to dáva zmysel, čas ide naopak!“

Dominik Kucbel, 9.A

Deň, keď čas plynul naopak

Jedného dňa som prišiel domov zo školy s päťkou zo slovenčiny. Hneď medzi dverami som stretol mamu, a tá sa ma pýta: „Ahoj Miško, čo bolo v škole?“ Odpoveď znela: „Nič.“ Mama sa neoblomne snaží dobojovať k odpovedi, a tak sa ešte raz spýta: „Naozaj nič? Žiadna známka?“ Vyhŕknu mi slzy do očí a poviem: „No, ako ti to povedať ... Dostal som päťku zo slovenčiny.“ Taký krik, aký spravila mama som už dlho nevidel a hlavne ani nepočul. Dokonca mi dala aj trest. Keby som len mohol vrátiť čas späť, pomyslel som si. Mal som zaracha na mobil, aj na bicykel, ale na počítač akosi zabudla, a tak som sa po krátkom váhaní pustil do práce. Namiesto učenia sa som sa rozhodol podniknúť niečo lepšie.

„Počuj, Majo, potrebujem radu.“ Ihneď som volal kamošovi, ktorý sa vyzná v rôznych mašinkách. „Potrebujem naprogramovať čip, ktorým by sa dal ovládať čas.“ Spustil som okamžite.

„Čo si blázon? Akože ovládať čas?“ skríkol mi do ucha Majo. „Rozhodol si sa, že zbohatneš?“ rehotal sa. „Nie, nie, dostal som guľu zo slovinu, a tak s tým musím niečo spraviť, lebo mama zúri.“ Vyviedol som ho z omylu. „No, kamarát, tam ti ani stroj času nepomôže, možno by sa stačilo trochu učiť“, snažil sa ma napomínať Majo. Pochopil som, že som na to ostal sám, a preto som chytil letovačku a začal som letovať. Akonáhle sa mi podarilo vytvoriť ovládač, sadol som za počítač a horí sa do práce. Void setup, void loop a iné programovacie príkazy len tak

svišťali po klávesnici. Po celej noci programovania sa mi niečo podarilo vykúziť. Ráno prídem do kuchyne a hneď na mňa letí otázka: „Čo si robil celú noc, keď si taký unavený?“ Vedel som, že pravdu nedokážem utajiť, a tak som to celé vyklopil. Po ďalšej hádke som sa zavrel do izby a stlačil som pupček, aj keď som si myslel, že sa nič nestane. A stalo sa. Zrazu som mal pred sebou akýsi televízor, a tam sa premietalo to isté, čo sa stalo ráno aj v noci, ale naopak. Najskôr som bol z toho zmätený, ale vzápätí som vyskočil meter tridsať do výšky od radosti a vrátil som sa o 3 dni dozadu. Vedel som, čo bude na písomke, a tak som sa pekne všetko naučil a dostal som jednotku s hviezdíčkou.

Keď som prišiel domov čakala ma tá istá otázka ako minule. Odpoveď bola však iná: „Dostal som jednotku zo slovenčiny“, vyriekol som pyšne. „Dobre, tu máš obed, najedz sa!“ zareagovala mama. Hm, paráda, tak za päťku vrieska, hromží, dáva zaracha a za jednotku nič? Ani brvou nemihne? A aká je toto spravodlivosť? Mamina reakcia ma zaskočila, a tak som si ovládač pre istotu ukryl, keby som ho musel opäť použiť.

Adam Mikula, 9.A

Keď bolo všetko naopak

John položil pohár na stôl. Chvíľku si počkal, dokým príde čašníčka a vypýtal si dva nechladené pomarančové džúsy. Nohy mu ohrieval rozhorúčený betón, ktorý sa po čase zmenil na jasný piesok. John sa poobzeral, aby našiel svoju ženu v dave ľudí. Úmyselne išli do bazéna skoro ráno, aby stihli obsadiť aspoň nejaké miesto v príjemnom tieni. Silvia, Johnova manželka, už bola na dohľad. Opaľovala sa. Pomalými, ale istými krokmi ku nej išiel. A zrazu nastal otras. Jav bol tak silný, že Johnovi poháre vypadli z ruky a následne padol do zhruba meter hlbokého detského bazéna. Otras trval približne 4 sekundy. John si o dno bazéna buchol hlavu. Po pár stotínach sekundy, keď si uvedomil čo sa deje, vyplával na hladinu. Slnečné počasie sa premenilo na neznesiteľný mráz. Aj bazén s horúcou vodou začal rýchlo zamŕzať. Ešte kým vodu úplne zakryla studená deka, stihol John vyplávať. Taktiež začalo snežiť a to bol mesiac júl. Bol to neuveriteľne zvláštny pocit, aj keď bola vonku zima, sneh na koži neznesiteľne páliť. Aj keď bol všade naokolo chaos, nedalo sa prehliadnuť, že sa začalo prudko stmievať. John bol veľmi unavený, a to pritom pred pol hodinou vstal a ešte si k tomu dal kávu. Zaspal. Po prebudení uvidel zasneženú krajinu. Sneh

mal ale šedú farbu. Všade to páchlo a pritom včera, teda zajtra to príjemne voňalo po vanilke. Bola mu zima, ale v tieni bolo teplo. Na upokojenie si chcel dať jablkový cukrík, ale po chvíli ho vyplul, pretože bol slaný. Vyplul ho do pravej strany, ale cukrík tvrdohlavo padol doľava. Bol dezorientovaný, nevedel čo robí, všetko mu akosi pripadalo iné a čudné. Chcel zdvihnúť ľavú ruku a zdvihol pravú. Zistil, že nielen čas plynie naopak, ale úplne všetko je naopak.

Dávid Molek, 9.A

Deň, keď sa svet zmenil

Róberta vytrhol zo spánku nepríjemný hlasný zvuk. Nebol rád, ak niekto prerušil jeho krátku popoludňajšiu siestu, a tak s nahnevanými zvukmi otvoril oči.

To čo však videl, ho na chvíľu prinútilo myslieť, že sa v ríši snov stále pohybuje. Po viacerých uštipnutiach však musel uznať, že sa naozaj ocitol v reálnom svete. Ako každý človek, po prebudení sa pozrel na hodiny, ktoré boli vedľa jeho stola. Ich ručičky sa však otáčali naopak. Róbert si hneď nato uvedomil, že aj napriek tomu, že v posteli strávil spaním posledné dve hodiny, cíti sa unavenejší ako predtým. A to bol len začiatok. Namiesto toho, aby na stole našiel predpripravenú šálku kávy, šálka bola úplne prázdna. Skúsil ju zdvihnúť k ústam a udialo sa niečo neopísateľné. Káva sa začala z jeho úst valiť do šálky. Zo šoku Róbert okamžite odpadol. Prebudil sa o pár hodín, pričom si to, že od kávy vôbec nie je obliaty ani nevšimol. Čakajúc večer, pozrel sa von oknom. Už ho pomaly ani neprekvapilo, že za oknom práve vychádza slnko. Rozhodol sa tento divný svet preskúmať. Vybral si oblečenie, o ktorom vedel, že ho pred spaním dával prať, teraz bolo celé špinavé. Šiel von. Vonku to vyzeralo pre zdravú ľudskú myseľ ešte horšie. Všade, kam sa človek pozrel, videl samé anomálie času. Ľudia kráčali pospiatky, jedlá a pitie sa vracali naspäť, všetko malo spätný chod.

Jednoducho čas začal plynúť naopak a bolo len na Róbertovi, aby sa s touto skutočnosťou vyrovnal.

Dávid Pokus, 9.A

Výjav z budúcnosti

Boli sme na konci výskumnej výpravy v Grónsku. Práve sme sa balili a chystali opustiť skalnatú horu, na ktorej sme mali postavený tábor. Hodinky ukazovali pol dvanástej, keď sme začali zliezať horu. Bolo to náročné, no našťastie tam nebol sneh, na ktorom sme sa mohli šmyknúť a prizabiť. V poslednom úseku zostupovania mi pípli hodinky. Dvanásť hodín. Podľa plánu sme už mali byť dolu.

Vtom všetko zamrzlo. V pohybe boli iba naše mysle. Zrazu som zaregistroval čudný pocit v žalúdku. Nevedel som si vysvetliť, čo sa to deje. Rušný svet sa zrazu zastavil. Každý človek zamrzol a zostal sám – iba so svojím vedomím a myšlienkami. Každý čakal na vysvetlenie alebo na koniec... Na chvíľu sa zastavil čas. Po chvíli sa všetko vrátilo do svojich pôvodných pohybov. So spýtavým výrazom som sa pozrel na svojich kolegov. Aj oni boli zaskočení. Popravde ani som od nich vysvetlenia nečakal. Na moje počudovanie mi znovu zapípali hodinky. V tuhom skupenstve sme boli celú hodinu. Keď som znovu pozrel na hodinky bolo 11 hodín večer. „Počkať... 11 hodín?“ Moje hodinky zrejme ten mráz nevydržali, a to som si ich iba nedávno kúpil. Poobzeral som sa po okolí. Z celej skupiny som si asi posledný všimol, že všetok sneh bol zrazu preč, ale čo horšie sa mohlo stať – namiesto neho všade oheň. Všetci sme v šoku počkali, kým ten oheň dohorí a vrátili sme sa domov.

Zobudil som sa s bolesťou hlavy. Našťastie to bol iba sen. Ale v tom sne – výjav z budúcnosti. Cítil som to. Musel som ľudí varovať.

Bol to deň pred dňom, keď čas začal plynúť naopak.

Róbert Hájovský, 9.A

Deň, kedy slnko nespí

„Hariat,“ zvolala mama. „Pod' si upratať veci“. Hary jej ľahostajne zakričala, že o chvíľku príde. Neznášala svoje meno. Nikto okrem jej mamy jej nehovoril inak ako Hary. Upratovanie jej veľmi nevoňalo. Keď vchádzala do izby, spýtala sa mamy koľko je hodín. Mama odvetila, že nevie, pretože všetky hodiny sa pokazili. Hary sa to akosi nepozdávalo. „Čo je s hodinami?“ spýtala sa zaujato. „Ja neviem, ručičky im skáču hore-dole a ukazujú omnoho neskorší čas, než aký

môže práve teraz byť.“ Hary ešte stále nerozumela, preto sa šla presvedčiť sama. Ale hodinové ručičky skutočne pracovali nezvyčajne. Keď sa na ne zadívala, zbadala, že sekundová ručička ide opačne, ako boli všetci zvyknutí. Hodiny ukazovali pol ôsmej, ale slnko bolo vysoko na oblohe, akoby práve nastávalo poludnie a pohybovalo sa smerom na východ a nie na západ. Hariet sa zdesila. Nikdy nič podobné nezažila. Okamžite zatelefonovala svojmu kamarátovi a susedovi Charliemu, o ktorom vedela, že sa zaujíma o astronómiu, fyziku a rôzne „nevysvetliteľné“ javy. Charlie jej smutne oznámil, že za to môže on. Vraj kontaktoval mimozemské civilizácie z planéty Maven. Mimozemšťania mu povedali, že vedia zariadiť, aby sa planéta Zem prestala točiť okolo vlastnej osi, a tým sa zároveň aj zastaví čas. Dokonca vraveli, že vedia zariadiť, aby sa Zem točila do opačnej strany a vtedy nastane jav, ktorý nikto nechápal – čas začne plynúť naopak. Charlieho to veľmi zaujalo a požiadal ich, či by nemohli vrátiť čas, lebo je už večer a on si musí stihnúť napísať úlohu z literatúry. Vôbec si neuvedomil, čo tým môže spôsobiť. Lenže, potom prišiel ten najväčší háčik. Keď chcel Charlie celú zemeguľu dať do poriadku, Maveni sa už nehlásili a on sa nemohol nijako spojiť s ich loďou. Takže čas ďalej plynul naopak a všetci ľudia boli z toho zmätení. Deti nevedeli, kedy majú chodiť do školy, rodičia zase do práce.

Ale naopak plynul nielen čas, ale aj veľa iných vecí. Ľuďom sa skracovali vlasy, nechty, starým mizli vrásky, deti sa scvrkávali a všetci ľudia mladli. Hary sa rozhodla, že s tým musí niečo urobiť. „Ak to takto bude pokračovať, všetci onedlho zomrieme. Ja nebudem nikdy mať deti, ani vnúčatá a ani pravnúčatá.“ Povedala si. Rozhodla sa teda celú situáciu vziať do vlastných rúk. Na pomoc si však zavolala aj Charlieho. Haryina mama bola meteorologička, preto sa Hary s Charliem vydali rovno k nej na meteorologickú stanicu. Dlho rozmýšľali, čo budú robiť.

Nakoniec sa rozhodli vyliezť na tú najvyššiu vežu v celej stanici, na ktorej úplne na vrchu boli jedny obrovské hodiny, podľa ktorých sa riadilo celé mesto. Hary chytila do rúk obrovské koleso, ktoré bolo vo vnútri hodín a točila s ním v smere hodinových ručičiek tak dlho, kým hodiny opäť nezačali fungovať tak, ako fungovali odjakživa. Zrazu sa zotmelo a všetci ľudia sa vrátili do tej situácie v ten večer, kedy sa smer točenia zemegule narušil.

Odrazu bolo všetko v poriadku, každý vyzeral presne tak ako predtým. Rovnováha Zeme sa opäť vrátila do starých koľají aj bez pomoci Mavenu. A to všetko len vďaka Hariet a Charliemu. Sú to skutoční hrdinovia. Zachránili život našej Zemi.

Simona Röhmanová, 9.A